

[Ministeren for kulturelle anliggender]

gelig vil blive fremsat i folketingssamlingen 1979-80.

Som bekendt har vi i øjeblikket ifølge loven om filmcensur (lov nr. 135 af 29. marts 1969) to forbudsgrænser vedrørende de film, som ikke alle har adgang til: ved 16 og 12 års alderen. Filmcensurerne har over for mig fremsat forslag om visse ændringer af loven, bl.a. om indførelse af en tredje forbudsgrænse: ved 7 års alderen.

Censurerens forslag er af kulturministeriet sendt til udtalelse hos sagkyndige og interesserede myndigheder, organisationer m.v. forud for ministeriets stillingtagen. I denne forbindelse har ministeriet som et eventuelt alternativ til endnu en aldersgrænse påpeget, at der måske kunne gives statens filmcensur hjemmel til at tillade en film for alle børn og samtidig at tillægge, at den næppe er egnet for førskolebørn.

Min holdning til at give filmcensurerne et videre spillerum ved afgørelserne om mindre børns adgang til film er positiv. Svarene fra de adspurgte indløber imidlertid i disse dage, og det vil derfor endnu være for tidligt at udtale sig om, hvad der bliver resultatet af de pågående overvejelser om ændring af loven om filmcensur.

Til finansministeren (15/12 78) af:

Maisted (FP):

»Vil ministeren ændre praksis, således at han meddeler oplysninger til folketinget om de af ham ønskede statslån, før det er foresent i stedet for som nu at gemme ubehageligheder for folketinget, indtil dette er afskåret fra at gribe ind?«

(Spm. nr. 387).

Begrundelse.

Ministeren blev i sit svar af 29. november 1978 på spørgsmål nr. 267 nødt til at erkende, at der i hans anprisninger af, at Danmark skulle forgældes som omhandlet i ministerens lovforslag nr. 41 af 13. oktober 1978, manglede oplysning om en statsudgift på henvend 40 mill. kr. til mellemhandlerprovision.

Ministerens begrundelse herfor var: »I det foreliggende tilfælde kunne størrelsen af genforhandlingsprovisionen have været medtaget i bemærkningerne til lovforslaget om bemyn-

digelse til genforhandling. Når det ikke er sket eller har været anset for nødvendigt, skyldes det, at denne og andre omkostninger vil fremgå af den orienteringsskrivelse, som på samme måde som ved alle andre låneoptagelser i udlandet bliver tilstillet finansudvalget straks efter aftalens underskrivelse.«

Fremskridtspartiet finder dette aldeles uantageligt og derfor uegnet til at blive anvendt i kommende tilfælde, hvis den ulykke skulle ske, at ministeren senere skulle ønske at gældsætte fædrelandet yderligere. Danmarks Riges Grundlovs § 43 foreskriver, at intet statslån kan optages uden ifølge lov. Når dette er tilfældet, må den lånehungrende regering i det mindste før lovens vedtagelse være forpligtet til at oplyse lovgivningsmagten om ulemper og forpligtelser i forbindelse med den pågældende lånesag.

Besvarelse (21/12 78):

Finansministeren (Heinesen):

Vilkårene for statens udenlandske låneoptagelser må ses under ét for hvert enkelt lån, idet beløbstørrelse, valuta, nominal rente, emissionskurs og provision vil være forbundet. Samtidig er disse betingelser afhængige af tidspunktet for lånets optagelse.

Da man ikke på tidspunktet for fremsættelsen af forslag om en ny lånebemyndigelseslov ved, hvilke lån der vil blive optaget i henhold til bemyndigelsen, eller hvornår dette vil ske, lige så lidt som man kender markedforholdene på tidspunktet for sådanne lånoptagelser, er det ikke muligt i forbindelse med lovforslagets fremsættelse at angive vilkårene for de lån, der optages i henhold til den foreslåede lånehjemmel.

I forbindelse med lovforslaget om bemyndigelse til at optage et lån på 1.235 mill. \$ til afløsning af tidligere optagne statslån med en restgæld på samme beløb havde man været igennem forhandlinger om et konkret erstatningslån, hvad der fremgik af bemærkningerne til lovforslaget.

Til udenrigsministeren (19/12 78) af:

Niels Helveg Petersen (RV):

»Agter ministeren at følge hidtidig praksis og forbyde våbeneksport fra Danmark til Iran, hvor våbnene anvendes i blodige, indre opgør?«